

JUHANI AITOMAA

SEURAKUNNAN JUUTALAINEN SYDÄN

OSA 26

Monet rabbiinijuutalaisuuden opettajat haluavat vuoropuhelua kristittyjen kanssa. He ovat valmiita korostamaan kristittyjen sosiaalista ja poliittista vastuuta koskien kristityn roolia ajassamme. Heille on sopivaa, että kristillinen toiminta myös ja erityisesti Israelia koskien painottuu sosiaalisen ja poliittisen näkökohdan huomiointiin ohi evankelioimisvastuun. Kristittyjen piirissä monet ovat alkaneet nähdä asioita kuten hekin. ”Daavidin sortuneen majan” pystyttämiseksi, Israelin ”lohduttamiselle” ja ”tien valmistamiselle Herralle” on paljolti muodostunut sosiaalis-poliittinen sisältö.

Kristillinen sionismiliike katsoo valmistavansa tietä Herran toiselle tulemukselle.

Kristillinen sionismikaan ei ole suuntaus, jossa olisi vain yksi kaikkien hyväksymä linjaus. Voidaan kuitenkin katsoa sen päälinjan muodostuneen edellä mainitun kaltaiseksi. Kaikki voimme olla kristillisiä sionisteja – jos niin halutaan ilmaista - siinä mielessä, että uskomme Jumalan valinnan Israelin kansan kohdalla olevan peruuttamaton. Uskomme Israelin oikeuteen elää rauhassa omassa maassaan Sanan mukaan. Kansan paluu muinaisille asuinsijoilleen on Jumalan Sanassa ilmoitettu. Kristillisen sionismin pääsuuntaus, myös meidän maassamme, on aina painottanut kristittyjen sosiaalista ja poliittista vastuuta Israelista. Kaikki siihen liittyvä ei tietenkään ole vää-

rin. Kyse on asioiden ensisijaisuudesta: mihin vastuuseen Jumala ensi sijassa on kristityn asettanut? Jos ensisijainen vastuu kielletään tai peitetään, jää seurakunnan hengellinen vastuu juutalaisesta kansasta syrjään. Vaikka sosiaalis-poliittinen toiminta voi saada aikaan hyvää niin seurakunnan tasolla meidän on kysyttävä itseltämme: Nouseeko siihen keskittynyt näkemys Raamatun keskeisestä ilmoituksesta?

Kristillisen kansainvälisen sionismiliikkeen johtava järjestö koki kahtiajaon 1980-luvulla. Suurena syynä oli erimielisyys hengellisen ja maallisen toiminnan järjestyksestä. Jerusalem Post -lehti raportoi 30.8.1985 ”Israelin hallituksen seura-

van huolella” järjestön piirissä tapahtunutta jakautumaa. Mm. järjestön Englannin osasto vetäytyi eroon, koska se koki toiminnan tulleen ”enemmän poliittiseksi kuin raamatulliseksi ääneksi”. Jerusalem Post’in haastattelussa mainitaan ”lähetyksen poliittisen asenteen huolestuttaneen vastuuntuntoisia kristittyjä jo jonkin aikaa ... on tapahtunut siirtymistä pois perusaatteesta olla ei-poliittinen organisaatio.”

Samoin perustein mm. USA:n, Ranskan, Uuden Seelannin ja eräiden muiden maiden johtajat ilmaisivat huolensa käydyssä linjakeskustelussa. Lopulta katsottiin parhaaksi ratkaisuksi erota järjestöstä. Poliittiseen sitoutumiseen katsottiin kuu-

luvan mm. ”USA:n osaston painostami- nen Luckhoffin ja Van der Hoevenin (Kris- tillisen Suurlähetystön entisiä johtajia) ta- holta ryhtyä poliittiseksi painostusryh- mäksi USA:n kongressille Israelin puoles- ta”, ja ”liiallinen suuntautuminen politiik- kaan, erityisesti yksipuolinen ja voimakas sitoutuminen Israelin oikeistoon ja Likud- puolueeseen...”. Jerusalem Post 12.10.1985 kuvaa, ”... monien huomatta- vien kristittyjen pitäytyessä politiikan ul- kopuolella, on lähetystö liian usein liitetty Likud -puolueeseen.” Juutalaislähetysjul- kaisu ”The Hebrew Christian” vuodelta 1988 kertoo: ”Oppositio ... yleensä kris- tillistä sionismia kohtaan, jatkaa kasvuaan Israelissa ... myös kristittyjen ja monien messiaanisten juutalaisten sekä evankelisen kristittyjen keskuudessa, jotka vastus- tavat sen vahvaa poliittista asennetta kiis- tanalaisissa kysymyksissä...”

Suomessakin tuotiin esille huolta kris- tillisen sionismin poliittisesta suuntautu- misesta. ”Ongelmallista on ... jos Israelin politiikka tai sotilaallinen toiminta pyhite- tään siksi, että tekijänä on Israel, ollaan väärässä ... Osa Israel-ystävyyttä rakentuu profetioiden seuraamisen varaan. Israel on kiinnostava sikäli, kuin sen nyky- hetkeä ja tulevaisuutta voidaan mitata Raamatun profetioilla. Tässä on paino- piste väärässä paikassa ... Tilanne Suo- messa juutalaislähetysten kannalta ei tällä hetkellä ole kovin valoisa, ... Evankeliumin tilalla on usein hyvin tunneperäistä poliittisuskonnollista julistusta, jossa enimmäkseen kritii- kittömästi tuetaan tai vastustetaan Lä- hi-idän konfliktien eri osapuolten poliittisia ja sotilaallisia toimia, jotka monesti polkevat ihmisarvoa” (Eero Junk- kaala: Kristitty ja Israel, Uusi Tie 27.9.89).

”Toistuvasti kristillisen sionismin edustajat väittävät, että sionististen ta- voitteiden toteuttaminen on hengelli- nen tehtävä. Kuitenkin sionistinen oh- jelma rakentui juutalaisten itsevapau- tukseen, joka ei ollut poliittisesti tai uskonnollisesti millään tavalla sitoutu- nut... Oikea kristitty ei näin ollen voi jäädä Israelia koskevissa poliittisissa päätöksissä puolueettomaksi, vaan hä- nen on oman etunsa vuoksi myötältä- vä sionistista politiikkaa. Tämän vuok- si kristitty sionisti ei mielellään puutu

Israelin valtion harjoittamaan uskonnolli- seen painostukseen esim. messiaanisia juutalaisia kohtaan... (Suomen osaston pj.) piti ICEJ:n ensimmäisessä kongressis- sa Baselissa elokuussa 1985 linjapuheen ... selkeästi ainoa asia, johon hän kehotti kristittyjä sitoutumaan toiminnassaan em- periaatteen mukaan oli sosiaalis-poliitti- nen vastuu” (Jouni Turtiainen: Israel -symposium -91)

Israelin valtio näkee kristillisen sioni- mi -suuntauksen valtavirran tärkeäksi vä- lineeksi maailman tiedotussodassa. Huo- limatta siitä, kuka on vallankahvassa, Isra- elin poliitikot pitävät arvossa kristittyjen tukea. On oikein, että kristillinen seura- kunta pyrkii antamaan tasapuolista tietoa Lähi-idän asioista. Etenkin, kun havaitaan Israelin joutuvan vääristelyn ja valheelli- sen tiedotuksen uhriksi. Tässä asenteessa ei ole mitään väärää. Mutta ihmispoliittis- ten tavoitteiden ja näkemysten sotkemi- nen Raamatun opetukseen Israelista ja seurakunnasta on väärin.

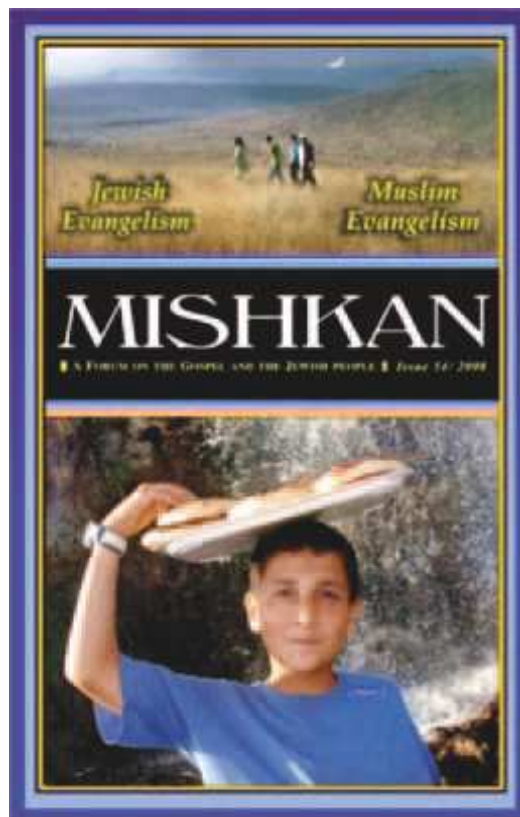
Emme saisi myötävaikuttaa siihen, että kristityn todellinen velvollisuus peite- tään juutalais- kristillisissä suhteissa. Mer- killepantavaa on, miten Israelin hallitus il-

mitoi huolestumisensa järjestön 1985 ta- pahtuneen kriisin aikana. Onko tavallista, että Israelinkaan hallitus kokisi kristillise- nä esittäytyvien järjestöjen sisäiset erimie- lisyudet huolen aiheeksi? Poliittinen asen- ne ei ole perinteisen kristillisen järjestön toiminnassa ensisijalla. Jeesukseen avoi- mestä tunnustautuvat järjestöt leimataan helposti ”käännättäjiksi” eikä niille jaeta suosiota tai palkintoja maallisten vullanpi- täjien taholta.

Jeesuksen paluu nähdään kristillisessä sionismissa paljolti poliittisena tapahtu- mana. Koska maailmanhistoria on poli- tiikkaa, kristityn tehtävä on ”valmistaa tie- tä Herralle” poliittisten tekojen kautta. Tässä on yhtymäkohta amerikkalaista al- kuperää olevan äärikarismaattisen ja uu- seevankelisen liikkeen edustamaan valta- teologiaan (Kingdom Now, Dominion theology), jossa maanpäällä olevan seura- kunnan tehtävä on valmistaa olosuhteet Herran paluuta varten. Ennen sitä Jeesus ei voi palata maan päälle. Käytännössä se tarkoittaa, että seurakunta ottaa vallan maailmassa. ”Se, että paluu tapahtuu maa- ilmanhistoriassa, tekee siitä tietyksi myös poliittisen tapahtuman” (Mikä on ICEJ, 28.5.85).

Tätä ”poliittista tapahtumaa” ku- vasi van der Hoeven Tampereella 25.4.1990 pidetyssä puhetilaisuudes- sa lennokkaasti. Hänen visiossaan YK on juuri pitämässä istuntoaan, kun uutiset Jerusalemissa keskeyttävät pa- laverin. Pääsihteerille on tuotu tieto, että Jeesus on palannut Jerusalemiin (ja sen rakennettuun temppeliin). Van der Hoevenin mukaan Jerusalemissa on suhteellisesti eniten lehtimiehiä ja toimittajia Jumalan nimenomaisesta tahdosta johtuen. Tämä siksi, että tu- leva Jeesuksen paluu tulisi kerrotuksi ja filmatuksi kaikkialle maailmaan ny- kyisten radio-, tv- ja lehtikanavien kautta. Kun tieto Herran paluusta saa- puu YK:n päämajaan, pääsihteerin ym- märtää, ettei enää kannata keskustella maailman ongelmista todeten: ”Ku- ningasten kuningas on tullut takaisin, kuka haluaa enää tulla New Yorkiin, kun Jeesus on Jerusalemissa ... ”

Vaikka Jeesuksen paluun yhtey- dessä voidaankin sanoa sen ravistele- van perusteellisesti maailmaa ja maail- manpolitiikkaa, ei ihmispoliitiikalla,

Mishan -julkaisu on useissa artikkeleissaan vuosien varella sivunnut krist.sionismin ja evankeliumin suhdetta.

-tekemisillä ja -saavutuksilla ole Jumalan suunnitelmassa suurta merkitystä. Jeesus ei paluussaan ole riippuvainen ihmisen luomasta poliittisesta maailmanjärjestyksestä. Ei YK:sta, ei ihmisen tekniikasta. Jumalana Hän on kaiken tämän yläpuolella: "Näin sanoo Herra: Taivas on minun valtaistuimeni, ja maa on minun jalkojeni astinlauta. Mikä olisi huone, jonka te minulle rakentaisitte, mikä paikka olisi minun leposijani?" (Jes.66:1, Apt.7:48). "Mutta asuuko todella Jumala maan päällä ihmisten seassa? Katso, taivaisiin ja taivasten taivaisiin sinä et mahdu; kuinka sitten tähän temppeliin, jonka minä olen rakentanut!" (Aik.6:18). "Hän, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin maasta, se on maasta, ja maasta on mitä hän puhuu; hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien" (Joh.3:31).

Kirjassaan "Jumala Juoksupoikana" Matti Pyykkönen tekee selvän ja Raamatun mukaisen "diagnoosin" nykyisestä ihmiskeskeisestä teologiasta. Tämä teologia etenee erityisesti nk. "menestysteologia" -suunnan piirissä. (Se tekee Jumalasta juoksupoikansa). Samantyyppisiä korostuksia on nähtävissä ajanamme joka puolella. Hän kirjoittaa: "Taivas ei kiinnosta ihmisiä, ei edes itseään toteuttavaa kristittyä. 'Ennalleasettamisoppi' ja muut harhat kiehtovat ihmisiä. Meille kerrotaan, että me olemme ymmärtäneet kaiken täysin väärin, kun puhumme pimenevästä ajan illasta. Mitään vaivanaikaa ei tule, ja yhä enemmän valtaa uskovien keskuudessa alaa käsitys, että Jeesuksen takaisin tulo tarkoittaa ainoastaan Hänen paluutaan takaisin maan päälle hallitsemaan... luomme Jumalan valtakunnan maan päälle. Ja kun olemme saaneet sen valmiiksi, Jeesus tulee sille valtaistuimelle, jonka olemme Hänelle valmistaneet. USA:ssa toimivan suuren kristillisen televisioyhtiön johtaja uskoo, että kun Jeesus tulee takaisin, heidän televisionsa tulee näyttämään, kun Hänen jalkansa seisovat Öljymäellä. Rauhan valtakunta tehdään valmiiksi. He uskovat, että uskovien vaikutus saa sen aikaan ja sitten Jeesus tulee hallitsemaan."

Raamattu sanoo Jeesuksen palaavan näkyvällä tavalla takaisin maan päälle ja tämän maailman johtajat eivät siitä juuri riemastu. YK:n pääsihteerikään ei tule saamaan siitä erillistä ilmoitusta. Paluun ku-

Jerusalemista on tullut kristillisen sionismin suurten ja näyttävien juhlien keskuspaikka.

vaamiseen ei tarvita maailman ihmisen hienoja sähköisiä viestijärjestelmiä: "Sillä niinkun salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus" (Matt. 24:27). "Mutta niinä päivinä, sen ahdistuksen jälkeen, aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoilevat taivaalta, ja voimat, jotka taivaissa ovat, järkkäyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvissä suurella voimalla ja kirkkaudella" (Mark. 13:24-26). Ennen näitä jakeita Jeesus varoittaa seuraajiaan uskomasta mihinkään ilmoituksiin, jotka kertovat Hänen ilmesytyneen sinne tai tänne. On kuitenkin eräs persoona, joka tulemuksessaan on riippuvainen ihmisen luomasta tekniikasta. Hän tulee käyttämään taitavasti hyväkseen maailmassa vallalla olevia poliittisia ja uskonnollisia suuntauksia. Tämä persoona on Antikristus, jonka juutalainen kansa ottaa vastaan Jumalan lähettämänä vapauttajana. Tämän persoonan petokseen voivat myös monet kristityn nimeä kantavat langeta.

Valtaapitävä kristillinen sionismiliike on olemassaolonsa aikana liittänyt Jeesuksen toiseen tulemuksen seuraavia seikkoja:

- Kun Jerusalemin kolmas temppeli on rakennettu, niin sen kautta juutalaiset lähestyvät "omia hengellisiä juuriaan" (kaikilla uskovilla, niin juutalaisilla kuin pakanoilla, on sama hengellinen juuri: Kristus. Juutalaisillakaan ei ole muuta tietä Jumalan yhteyteen, vaikka ns. kahden liiton teologia niin väittää. Raamattu ei sano, että juutalainen

temppeli olisi tarpeen juutalaisten hengelliselle heräämiselle).

- "Sydämen kristityt" ja juutalainen kansa ovat yhdistyneet odottamaan Messiaasta. Heistä muodostuu "jäännöskansa" (tällainen jäännöskansa ajattelu ei esiinny Raamatussa).
- Seurakunta ja juutalainen kansa kootuna Israelin valtioon, on "ennalleasetettu". Seurakunta on kehittyneet pisteeseen, jossa se on "morsian ilman tahraa ja virhettä" odottaen Jeesusta palaavaksi (tämä ajatus tulee äärikarismaattisista ja uusevangelisista lähteistä, sitä esiintyy myös valtateologian piirissä).
- Jeesuksen tullessa seurakunta pääsee Häntä vastaan yläilmoihin. Jeesuksen astuessa Israelin maan kamaralle sekä kulkiessa temppeliin (lehtimajanjuhlien aikaan), seurakunta on ylistämässä ja palvomassa Häntä toivottaen samalla Hänet tervetulleeksi hallitsemaan maan päällä.
- Nykyisissä lehtimajanjuhlissa kristityt ovat "pyhä papisto" Jumalan edessä valmistellen Herran paluuta. Ihmissinä pyritään luomaan paluulle sen arvolle sopiva ympäristö: "Vaikka esiintymislavan suunnittelu, seminaarit ja erityisesti musiikki ja ylistys paranee laadultaan joka vuosi, kehittämisen varaa aina löytyy. On aivan kuin Herra ei antaisi meidän olla liian täydellisiä liian nopeasti. Juhlien kehittämisen täytyy jatkua, niin että ne voimistuvat valtavaksi ylistykseksi ja palvonnaksi toivottamaan tervetulleeksi kuningas-

Musiikilla ja tanssilla on suuri merkitys Lehtimajanjuhlissa, kehoitus: tanssi virrassa.

ten Kuningasta” (Sana Jerusalemissa 12/90).

- Jeesuksen paluu on sidottu siihen, että kaikki juutalaiset ovat kokoontuneet Israeliin. Kun tämä on tapahtunut, Jumala vuodattaa heidän päälleen Pyhän Henkensä ja Jeesus saapuu. (Raamattu osoittaa monessa kohden, että juutalaiset kootaan lopullisesti vasta Messiaan tullessa, ei ennen).

Tuleeko seurakunnasta maan päällä ollessaan ”morsian ilman tahraa ja virhettä”? Miten seurakunnan itse tulisi toimia saavuttaakseen tämä tila? Tässä ajattelussa Kristuksen teon kaikkivoipaisuutta ja ainutkertaisuutta ei ymmärretä. Toki Jumala valmistaa seurakuntaansa monin tavoin, jotka Hän tuntee. Hänen paluunsa ei kuitenkaan ole riippuvainen meidän valmisteluistamme Häntä koskien. Raamattullinen asenne lähtee aina siitä mitä Jumala on tehnyt meidän hyväksemme Kristuksessa – ei siitä me teemme Hänen hyväkseen. On myös vaarallista korostaa seurakunnan pyhyyttä ilman, että se samalla liitetään vain ja ainoastaan Jeesuksen Kristuksen ristillä meille hankkimaan täydelliseen sovitukseen ja pyhitykseen. Vain Hänessä me elämme ja olemme. Hän on syntiemme sovitus ja kertakaikkinen pyhityksemme. Raamattu opettaa, että seurakunta JO NYT ON KRISTUKSEN VERELLÄ PESTYNÄ MORSIAN ILMAN TAHRAA JA VIRHETTÄ!

Yksityinen uskova ja seurakunta ke-

hittyy Jumalan tuntemuksessaan sitä pidemmälle, mitä enemmän Jumalan sana saa sijaa. Hengellinen kasvu tapahtuu uskovan maallisen vaelluksen aikana. Mutta heti uskoontulon jälkeen Jumala jo näkee meidät Kristuksen teon kautta puhtaina ja virheettöminä. Omin teoin emme kykene kehittymään tähän pisteeseen täällä maan päällä, emme yksilöinä, emme seurakuntana: ”Mutta kun Kristus tuli tulevaisen hyvän ylimmäiseksi papiksi, niin hän suuremman ja täydellisemmän majan kautta, joka ei ole käsillä tehty, se on: joka ei ole tätä luomakuntaa, meni, ei kauristen ja vasikkain veren kautta, vaan oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen” (Hebr. 9:11-12). ”Katsokaa, minkälaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sentähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne häntä. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on. Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin hän on puhdas” (1.Joh.3:1-3).

Kristillinen sionismi jättää suurelta osin huomioimatta seurakunnan todellisen rakenteen: Jeesukseen uskovat juutalaiset ja heidän kanssaperillisinään uskovat pakanat. Se ei opetuksessaan keskity Raamatun mukaan seurakunnalle annet-

tuun ensisijaiseen tehtävänantoon. Se keskittyy opettamaan Israelista kristityille, mutta haluaa pysytellä sivussa seurakunnan vastuusta todistaa Kristuksesta juutalaisille. Opetuksen painotus suunnataan korostamaan Israelin kansallista ja valtiollista merkitystä maailmalle. Kristittyjä tulee ohjata maallisen Israelin jälleenrakentamiseen, joka on sen ”ennalleenasettamista”. Juutalaisten pelastuminen tässä ja nyt ei ole niin oleellista, kuin heidän kokoontumisensa omaan maahansa.

Jeesuksen paluun odotuksessa elävälle seurakunnalle Jumalan Pyhä Henki haluaa tähdentää evankeliumin julistamisen ensisijaisuutta. Tätä tointa on kristillisen sionismiliikkeen parissa väheksytty kuvailemalla sitä ”käännättämisenä” yms. negatiivisilla kuvauksilla. Oikea evankeliumin julistus ei ole toista osapuolta väheksyvää eikä pakottavaa. On totta, että huonoja esimerkkejä löytyy. Mutta se ei tee tyhjäksi sanoman tärkeyttä. Jumala antoi Kristuksessa itsensä ihmisen syntien sovitukseksi. Hänen ylösnousemuksensa on tae iankaikkisesta elämästä. Hän haluaa kaikkien tulevan tuntemaan, että pelastusta ei ole ulkopuolella Jeesuksen yhdelekään juutalaiselle eikä pakanalle. Hän ei Sanassaan kehota meitä harjoittelemaan paluunsa juhlintaa varten vaan on valmistanut juhlan meille, seurakunnalleen (esim. Joh.14:1-3, Luuk.22:29-30, 14:15, Ilm.19:9). Jumala sanassaan varoittaa seurakuntaansa Raamatun keskeisen sanoman syrjäyttämisenä (esim. Ilm.2:1-7).

Seurakunnan ensimmäinen rakkaus on Kristus ja seurakunnassa tulee olla valalla Kristuksen mieli, jota opitaan Jumalan Sanasta eikä oman mielikuvituksen, omien ”näkyjen” kautta. Kristuksen mieli ei pidä halpana ihmisten humanitaarista auttamista. Se kuuluu kristitylle mutta ei voi kuitenkaan korvata evankeliumin julistusta, puhumattakaan, että poliittinen ja taloudellinen apu Israelille olisi astunut sen sijalle. Evankeliumi ei ole poliittinen ilosanoma Israelille! Jeesuksen paluu on paljon enemmän. Ahdistuksessa olevalla, ”kaikkensa menettäneellä” (Ps.102:17, vrt. Sak.12:10) Israelilla ei ole aikaa rakentaa juhlapöytä Herralle. Suurin lahja ja tervetuloitovotus Hänelle on näky Israelin kansan jäännöksestä, joka viimein tunnustaa Jeesuksen Herrakseen. Jumalan rauhanai-ka maailmalle on silloin alkanut. □